

Vergaderjaar 2019–2020

35 353

Wijziging van de Huisvestingswet 2014 in verband met de aanpak van ongewenste neveneffecten van toeristische verhuur van woonruimte (Wet toeristische verhuur van woonruimte)

Nr. 22

NADER GEWIJZIGD AMENDEMENT VAN DE LEDEN BECKERMAN EN KOERHUIS TER VERVANGING VAN DAT GEDRUKT ONDER NR. 18

Ontvangen 7 september 2020

De ondergetekenden stellen het volgende amendement voor:

I

In artikel I, onderdeel A, onder 2, wordt «de onderdelen h tot en met j tot i tot en met k, wordt een onderdeel ingevoegd» vervangen door «de onderdelen a tot en met g tot b tot en met h en de onderdelen h tot en met j tot j tot en met l, worden twee onderdelen ingevoegd,» en wordt onder verlettering van het voorgestelde onderdeel h tot onderdeel i, een onderdeel ingevoegd, luidende:

a. *digitaal platform*: degene die een dienst van de informatiemaatschappij verleent gericht op het publiceren van aanbiedingen voor toeristische verhuur;

II

In artikel I wordt na onderdeel I een onderdeel ingevoegd, luidende:

Ia

Na artikel 33 wordt een artikel ingevoegd, luidende:

Artikel 33a

De gemeenteraad kan in de huisvestingsverordening bepalen dat burgemeester en wethouders:

a. een verbod tot het in gebruik geven van een woonruimte voor toeristische verhuur kunnen opleggen voor ten hoogste een jaar aan een aanbieder indien binnen een tijdvak van vijf jaar voorafgaand aan de constatering door een ambtenaar als bedoeld in artikel 33, eerste lid, van

een overtreding van de bij de huisvestingsverordening aan toeristische verhuur gestelde eisen, ten minste twee maal een bestuurlijke boete is opgelegd voor overtreding van de bij de huisvestingsverordening aan toeristische verhuur gestelde eisen;

b. een aanwijzing kunnen geven aan een digitaal platform om de aanbieding voor toeristische verhuur van de aanbieder aan wie een verbod tot het in gebruik geven van een woning voor toeristische verhuur als bedoeld in het eerste lid is opgelegd te blokkeren.

Toelichting

Met dit amendement krijgt de gemeente de mogelijkheid om én een verhuurverbod voor ten hoogste een jaar op te leggen aan vakantieverhuurders die meermaals de huisvestingsverordening schenden, én daarbij een publicatieverbod voor aanbiedingen van deze verhuurder aan digitale platforms voor toeristische verhuur van woonruimte op te leggen, waarbij deze platforms verplicht zijn om aanbiedingen van vakantieverhuurders die meermaals in de fout zijn gegaan van hun medium (bijvoorbeeld website) te blokkeren. Het gaat hierbij om verhuurders die binnen een tijdvak van vijf jaar voorafgaand aan de constatering door een ambtenaar als bedoeld in artikel 33, eerste lid, van een overtreding van de bij de huisvestingsverordening aan toeristische verhuur gestelde eisen, ten minste twee maal een bestuurlijke boete is opgelegd voor overtreding van de bij de huisvestingsverordening aan toeristische verhuur gestelde eisen. Het verbod is conform de Richtlijn inzake elektronische handel.¹ Er is noodzaak voor het publicatieverbod. Zonder dit verbod kunnen structureel misdragende verhuurders niet voldoende beperkt worden. Hierdoor zullen zij structureel blijven bijdragen aan woonoverlast. Dit is schadelijk voor de gezondheid.² Ook kunnen zij blijven bijdragen aan de leefbaarheidsproblematiek.³ Dit heeft een impact op de openbare orde.

Daarnaast is het publicatieverbod een evenredige maatregel. Het gaat hier namelijk om verhuurders die structureel de fout in gaan en een verhuurverbod hebben gekregen. Als zij ondanks een verhuurverbod toch (digitaal) blijven adverteren dan is een publicatieverbod nodig. Bovendien geldt het verhuurverbod, en daarmee ook het publicatieverbod, voor ten hoogste één jaar. Het is dus beperkt in de tijd. Het publicatieverbod is daarnaast ook non-discriminatoir, er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de verschillende dienstverleners op basis van nationaliteit. Tot slot wordt er specifiek voor gekozen om het publicatieverbod alleen te richten op digitale platforms. De omschreven bestaande problematiek betreft panden die digitaal worden aangeboden. Er zijn geen gevallen bekend van grootschalige illegale verhuur via traditionele media.

Beckerman
Koerhuis

¹ Richtlijn 2000/31/EG van het Europees parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt (PbEU 2000, L 178).

² <https://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/geluidsoverlast/vraag-en-antwoord/is-geluidsoverlast-in-mijn-woonomgeving-schadelijk-voor-mijn-gezondheid>.

³ https://www.ombudsmanmetropool.nl/uploaded_files/article/2019_01_13_Conceptrapport_Feesten_of_Beesten_3.pdf.